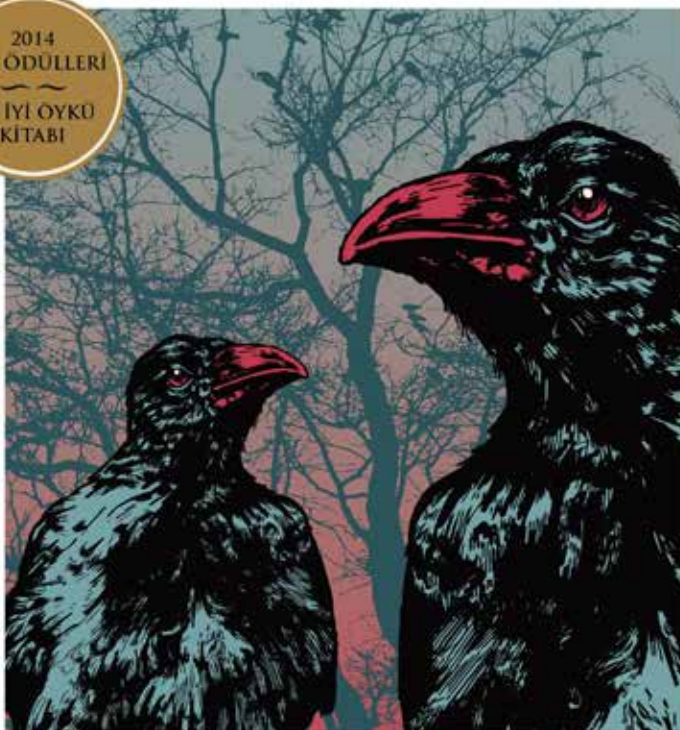

DENİZ TARSUS

AYRIKOTU

ÖYKÜ

2014
GİO ÖDÜLLERİ
—
EN İYİ ÖYKÜ
KİTABI

♥
CAN

2.
BASKI

DENİZ TARSUS
AYRIKOTU

© 2013, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2013

2. basım: Ocak 2017, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 500 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Act creative

Kapak resmi: © Shutterstock / Jumpingsack

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sit. No: 81/25-26

Topkapı-İstanbul

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-1875-5

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750718755

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

DENİZ TARSUS AYRIKOTU

ÖYKÜ

2014 GIO ÖDÜLLERİ / EN İYİ ÖYKÜ KİTABI

Deniz Tarsus'un Can Yayınları'ndaki diğer kitabı:

İt Gözü, 2015

DENİZ TARSUS, 1987'de Bodrum'da doğdu. Lise öğrenimini Bodrum Anadolu Lisesi'nde tamamladı. Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Sinema-TV Bölümü'nden mezun oldu. Burada eğitimine devam ediyor. Çeşitli dergi ve internet sitelerinde yazıları yayımlanan Deniz Tarsus'un kısa filmleri Antalya Altın Portakal Film Festivali başta olmak üzere birçok festivalde gösterildi ve ödüller kazandı. İlk öykü kitabı *Ozo Ozo Çakta*, 2012'de yayımlandı. Onu 2013'de *Ayrıkotu*, 2015'de *İt Gözü* izledi. Sinema ve edebiyat alanında çalışmalarını sürdüren sanatçı, İstanbul'da yaşıyor.

İçindekiler

AYRIKOTU

Od	13
Döl	33
Lût	51
Göç	67
Ser	79

ÖÇ

Kurdun Öyküsü	91
Bozayının Öyküsü	105
Maymunun Öyküsü	119

AYRIKOTU

OD

Kaynayan kazanın ahına düşüyorum rüyamda. Gözümde renkli camlar takıyorlar. Soluklarını kulağımda hissediyorum. Buğulu cam gibi soluğum. Ellerim bağlı. Çırpınıyorum. Ses yok. Siyahlık önümde, derimi bıçakla ayırır gibi. Ağzımda kan tadı. Paslı demir yalamışım, öyle diyor bir ses. Gözlerim doluyor. Doluyor. Yanaklarımdan akıyor. Akıyor. Hiçbir şey tunuklaşmıyor. Âşık oluyorum paslı demir yaladığımı söyleyen sese. Çırpınmıyorum sonra.

Uyandığымda mahmur uyku kokusundayım. Çantamdaki küçük aynayı çıkarıyorum. Dilimi sonuna kadar sarkıtıp bakıyorum. Sarı. Sapsarı. Yutkunuyorum. Dudaklarım salyalanıyor. Yutkunuyorum, ağzımda biriken tükürük. Islak. Çölde geçen rüyadan sonra susadığımı fark ediyorum. Bu rüya diğerlerinden farklı, diyorum.

Güneş doğar doğmaz yola koyuluyorum. Tek başıma. Yavaş yavaş ilerliyorum orman boyunca. Yorulunca bir ağaç altı seçip oturuyorum. Peksimeti çıkarıp kemiriyorum. Karnım doyar gibi olunca da tütünü sarıp tütürüyorum.

Hava gitgide ağırlaşıyor. Her adım ve adımda. Omuzlarım, boynum ve sırtım. Ağır. İlerledikçe ağaçlar sıklaştı. Dağ yamacından vadiye eğiliyorum. Hiç rüzgâr yok. Biraz daha ilerlediğimde sise gömülüyör ayaklarım. Sonra-

dan fark ediyorum, ağzına, dişlerinin arasına sıkıştırdığı dev kaya, vadinin yutkunmasına engel oluyor. Rüzgârdan gizlediği vadiyi beyaz duvakla süslüyor.

Bataklık başlıyor sonra. Nemli havanın rahatlığında ıslanıyorum. Kadayıfa şerbet. Yumuşak. Pis, çamurlu göl suyunda dibe batmak gibi. Peksimetimden geri kalanlarla ağzımı doldurup kafamı ayık tutmak, beynime kumaş gibi dolanan uykudan kurtulmak için savaşıyorum. Bir ara yürürken gözlerim açık, rüya görüyorum. Saçma. Ağzımdaki arpa buğday kazıntısı beni uyanık tutmaya yetmiyor. Sonra bir köye çıkıyorum. Nefes. İnsan. Dikenlenen tüylerim uysallaşiyor. Köy.

Günlerce, yorgun, yürümüş kadar yorgun. Sis, baharatlı su gibi boğazımı yakarken ağzımda hâlâ peksimetin sinik tadı, dişlerimin arasında rüyanın sıkıntısı. Tedirgin. Gece. Çok haneli köyün insanların yanar ateşte pişirdiği türlü türlü yemeğin cıvıltısı, sofraya ve tokluğun şükranı gülümsemeler. Açlık mideme ağırlık, bedenime engelken, havada birbirine dolanan çeşit çeşit yemek kokusunun ağzıma sulandırmasına engel olamıyorum.

Saçlarımın tel tel kabardığını, kaşımak için elimi kafama götürdüğümde anlıyorum. Ahmakıslatan karanlığa gizlenmiş usul usul giysimi ıslatıp içimi üsütüyor.

En mütevazı evlerden birinin kapısını çalıp daha önce defalarca yaptığım şeyin aynısını yapıyorum. Gülümseyorum. Sakin yüzlü bir gezgin olduğuma ikna olan genç adam, beni içeriye alıyor. Az taneli, çok sulu yemeğini benimle paylaşıyor. Geniş omuzlu, cüsseli, bedenini gammazlayan mesleğiyle tahminimi doğruluyor adam. Engibeli yüzü, saf bir oduncunun umursamazlığını taşıyor. Başka diyarlarda gördüklerim üzerine söyleşip uykuya dalıyoruz.

Ertesi sabah teşekkürümü sunmak için kadın eli değmeyen kulübesini suyla silip temizliyorum. Sonra gene

yeşil ormanlar ve içine akıtılmış beyaz sıvısı sis önümde. Gözkapaklarımı açıp kapatıyorum. Her an üstüme bir taş, yolunu şaşırmış, bir sinek ya da vurdumduymaz bir kuş gelip çarpar, diye korktuğumdan. Köy içinde dolaırken bir meydana çıkıyorum. Az insan var. Pencereler, hatta kepenkler örtülü. Tek katlı sevimli evler diz çökmüş, itaat eder gibi. Silik, yoksun.

Rafları dolu bir dükkâna giriyorum. Amacım, selam alıp iki kelam etmek. Dükkân sahibinin yaban bakışları birkaç dakika sonra değişiyor. Yüzündeki sertlik siliniyor. Ona gezgin olduğumu, diyar diyar dolaştığımı, türlü efsaneler dinleyip garip olaylar yaşadığımı söylüyorum. “Başımdan geçen garip bir hikâyeyi size anlatmak isterim, siz de karşılığında bu köyün unutulmuş bir masalını benimle paylaşır mısınız?” Adamın içindeki merak yumağının gitgide büyüdüğünü görebiliyorum. Çocuk heyecanı ile dolup taşan yüzü canlanıp parlıyor. Uykudan kalan şişlik yüzünde, derisinin altında sönyüyor. Ona bir hikâyemi anlatıyorum. Beni can kulağıyla dinliyor. Hoşuna gidiyor anlattığım macera dolu hikâyeye. Ardından o başlıyor köy hakkında konuşmaya. Gizli bir bilgimiş gibi kamburunu çıkarıyor. Sesi kısık. “Köyün bitip ormanın başladığı vadi derinliklerinde, koyunlarını otlatmak için dolanan köyün çobanı bir gün akşam vakitlerinde döndüğü gibi köyü ayağa kaldırdı. Bataklıkların olduğu kısımda bir duvarla karşılaşmış. Kimseler dolaşmaz orada, tehlikelidir. Bir tek bizim çoban ve koyunları. O da avucunun içi gibi bildiğinden cesaret edebilir, e bir de deli tabii. Bir duvar. Kim neden yapsın oraya yüksek duvarı? Ertesi gün köyün yiğitleri toplanıp çobanın ısrarla gördüğünü söylediği duvara bakmaya karar verdiler. Ellerine aldıkları kürek, kazma, balyozla yola koyuldular. Yanlarına araç gereç aldı bizimkiler, çünkü deli çobanın dediğine göre duvar tırmanılamayacak kadar pürüzsüz

ve gene aşılamayacak kadar da yüksekmiş. Meçhul bir su sızıntısı da duvarı baştan sona yosunla kaplamış. Kayganmış yani. Bizim yiğitler de tırmanamazsak kazarız, kazamazsak deleriz, deyip gittiler. Hiçbirini beceremediler. Duvarın eni çok kalınmış. İnat etmişler, gene de delememişler. Kazıp, çukur açıp öteki tarafa geçmeyi denemişler. Söylediklerine göre duvar bir o kadar da toprağın altında devam ediyormuş. Eli boş geri döndüler.” “Sen gitmedin mi duvarı görmeye?” deyip sözünü kesiyorum. “Ben öyle işlere bulaşmam, duvarla muvarla işim olmaz. Günlerce uğraş ister, dediler döndüklerinde, ama onları bu karardan asıl yıldırın neden başka.” “Neymiş?” diyorum merakla. “Duvarın arkasından garip sesler geliyormuş. Böyle acı acı bağıriyormuş birileri. Uğultular. Duvarın arkasında Cehennem kapısının olduğunu söyleyen oldu. Sesleri, boynuz çıkartan ölülerin acı dolu çığlıklarına benzeten oldu. En sonunda da lanetli deyip, pes edip döndü bizimkiler. Gidenlerden biri söyledi, koca adam, ne yalan söyleyeyim, korkmuş. ‘Bulaşmamak lazım öyle büyü, lanetli işlere. Zorlamanın âlemi yok. Bizim evimizden, köyümüzden uzak mı bu duvar? Uzak. Zarar verir mi? Vermez. O zaman boş ver gitsin, öğrenmeyiverelim. N’olcak,’ dedi. Adam haklı.” “Ne sesi ki acaba duydukları? Kimden öğrenebilirim bu hikâyenin ayrıntısını?” “Köyün âlimi bilir böyle olayları, en akıllımız, en tecrübelimiz odur. Köyün halleri ondan sorulur,” dedi. Teşekkür ettim anlattığı hikâye için. “Nerede bulurum bu âlimi peki?” Aldığım adres tarifini aklımda tutmaya çalışırken teşekkür edip dükkândan çıktım.

Yolda ilerliyorum. Bir kadın nefesi. Kısa, kesik. Uzak. Bir gölgeydi kadın yerine gördüğüm. Ağır kapüşonu, bedenini saran bol kıyafeti ve çekinik adımlarıyla toprağı gıdıklarken bu nazik yaratığın bir kadın olduğuna yemin edebilirdim. Vücudunun hiçbir yeri görünmüyordu. Ka-

püşonu yüzüne gölge düşürüyor, onu yok kılıyordu. Yanımdan geçip gitti.

Tarif edilen adrese vardığımda âlimi hemence tanıdım. Kollarına denk uzunlukta ve kuzudan daha beyaz sakallarıyla yaşlı bilge ağır bir bilye gibi oturmuş beni bekliyordu sanki. Kendimi tanıtıp hemen konuya girdim. Duvarı sordum. Hikâyeyi anlattıkça heyecan, sakinliğini boğup öldürdü. Gözleri semirdi, dere yatağı kadar derin kırışıklıkları silindi gitti. Anlattığına göre köyde kopan dedikodudan sonra o da gizli geçitlerden, patikalardan ilerlemiş ve duvarın olduğu bataklığa varmış. “Kimse bilmez ama ben gittim. Kendi gözlerimle gördüm bu yaşma kadar ne duyduysam. Görmeden inanmam. İspat etmeli, bu işin nedenini öğrenmeliydim. Kimse yoktu. Ancak o tarafta sis çok fazla olur. Duvarı da adamakıllı görmemi engelliyordu. Duvar boyunca yürüdüm. Bataklığın etrafında tam bir daire çiziyordu. Tam olarak eski mezarlığın sınırlarına tekabül eder.” “Yani, bu durumda başka bir güç işin içine karışıyor, mu diyorsunuz?” Bilge beni başıyla doğruladı. “İnsan kudretinden başka bir güç bu, ancak bir canavarın elinden çıkabilecek, doğaüstü bir gücün ürünü olmalı.” Ne olduğunu o da kestiremiyor gibi. Anlayamıyorum, bir tedirginlik var tavrında. Uğultuların, bağırtiların sebebini sordum. “Sanırım,” dedi gözlerini uzaklarda gezdirirken, “mezarlıktaki ölüer tekrar can bulmuş oğlum. Nasıl oldu bilmiyorum, fakat benim bildiğim, henüz ölümle tanışmamış hiçbir canlı, ölümün karanlığıyla tanışmadan o kadar acı çekemez. Bahsettiğim tensel bir koparılış ya da yoksunluk hali değil.” Anlayamıyorum dediklerini, fark ediyor. Açıklamak istiyor: “Hiç ruhunun bir parçasının koparıldığını hissettin mi?” Cevap vermeme izin vermiyor: “Henüz yaşayamazsın, çünkü ölmedin.” “Sen nereden biliyorsun?” demek istiyorum, gene izin vermiyor: “Şimdi git küçüğüm, he-

nüz çok genç ve bilgisizsin. Bu hikâyeyi de kurcalama, çürümüş bedenlerle karşılaşıp aklını kaçırmaktansa gözlerini kapat ve sunulana şükret.” Bir şeylerden sıkıntı duyup doğruluyor. Hızla. Az evvel çay bardağını almak için uzanan elleri titrerken şimdi bedeninin dinç atağı ilgimi çekiyor. Dengesizlik.

Kalın battaniyemi ceket yapıp yola düşüyorum. Yaşlılığı meçhul bilgenin bahsettiği yollardan geçiyorum. Vadinin bataklığa bağlandığı kısma geldiğimde bir yankı kulağıma ilişiyor. Korku. Kasıklarımın soğukluk akıyor. Ayak tabanlarım uyuşuyor. Korku. Yolumu kaybediyorum. Tekrar bir ses duyuyorum sonra. Sis. Yaşlı bilgenin dediği kadar var, kolumu uzattığımda elimi görememek. Sanki sis derimin içine girip havada dolandığı gibi kulağımda, tırnağımda süzülüyor, bacaklarımı yalayıp sırtıma yükseldiğinde kürekkemiklerime dalga oluyor. Hipnoz gibi. Sisle sevişiyorum. Sonra adım atıyorum. Karşımda biri adım atıyor. Kim bu karşımda beni takip eden? Nefesim kesiliyor, yutkunamıyorum. Taş. Esriklik halimden sıyrılıp bir adım daha atıyorum. Karşımdaki her neyse o da, benden hemen sonra, ne yaparsam yapıyor. Ses yakınımda. Duruyorum. Sakinliğim. Tek bastonum. Bir adım daha atayım, diyorum, ayaklarım çamura gömülü, biraz batmış, fark etmemişim. Batıyorum azar azar. Bacağımyı kaldırmak istesem de mümkün. Buna rağmen aklım hâlâ karşımda beni takip edende. Dizlerime kadar battığımda artık çok geç, biliyorum. Deriye yapışan sülügün kan emmesi gibi bataklık da beni kendine çekiyor. Elimı uzatıyorum boşluğa. Tek bir çalı parçası, ip ya da ot. Tutunacak tek parça. Elim. Tırnaklarım. Dibine kadar. Toprak ve koku ve ıslak ve battaniye ve ağır. Beni ağzıma kadar içine sürüklüyor. Çırpınmayı kesiyorum. Bataklığın yeni mahkûmu olarak son sözlerimi sisli vadiye haykırıyorum: “Bir gezgindim. Amacım, insanlar

tanımak, aş paylaşmak, hikâyeler dinleyip ruhlara deva bulmak ve birilerine yardım ederken kendimi neredeyse mutlu hissetmekti. Ve şimdi. Neredeyse mutluyum. Yediğim her lokma, içtiğim her damla toprağa geçsin.” Lafımı bitirmek zorunda kaldım, çünkü artık ağzım da bataklığa aitti. Beni takip eden ise gene bendi. Duvarın hemen önündeydim ve her hareketimden çıkan ses duvarda yankılanıyordu. Yalnızdım. Yapayalnız. Son kez elimi uzattığımda sis biraz olsun dağıldı. Dükkândaki adamın anlattığı doğrudu. Duvar yosunla kaplı ve pürüzsüzdü. Gözlerimi kapadım sonra. Tamamen bataklığındım. Çamur derya.

Süslemeli, varaklı büyük evin tavanına açılıyor gözlerim. Biraz doğrulduğumda burun deliklerimde kalan çamuru istemeden çekip genzime, oradan da mideme indiriyorum. Tiksinek. Boğazım tahriş olmuş. Midem ise ağır. İçimde bir kaya var. Kaba, kurşuni gri ve sert. Göremediğim bir yaratık bedenimde, benimle geziniyor. Biraz daha doğrulunca midem bulanıyor. Elim ağzıma götürüp öğürüyorum. Ses çıkarmamla birlikte bir kadın giriyor odaya. Hemen tanıyorum kadını. Bu, bilgenin yanına giderken sokakta gördüğüm gölge kadının ta kendisi. Gene aynı kapüşonlu, siyah pelerinle çıkıyor karşıma. Bir kova uzatıyor ivedi önüme. Kusmam için ve geri çekiliyor nazikçe. “İyi misiniz?” derken kararlı. Sesi olgun, minyon bedenine bereket katıyor. “Kadınmış, doğru tahmin,” diyorum zafer kazanmış gibi içimden ve kusuyorum. “Biraz daha dinlenin,” diyor tüm samimiyetiyle. İğrenmediğine eminim. İçimdeki çamuru kusunca rahatlıyorum. Doğrulunca artık içimde benden ayrı başka bir ruh yok. Devam ediyor cümlesine: “... ve lütfen bu odadan çıkmayın, yoksa niyetinizin kötü olduğunu düşünürüz ve kendinizi köyde bulursunuz.” Sertti, iddialı ve emin. Her hanenin bir kuralı vardır. “Siz nasıl isterseniz,”

diyorum ciddiyetle. Onu ve kurallarını önemsediyimi hissettirmek istiyorum. Siyah pelerinin altında bir azizeden farksız. Kadının sesi, bedenimin tüm yorgunluğunu alıyor neredeyse.

Geniş, yumuşak ve bembeyaz çarşafların serili olduğu yatakta ertesi güne kadar deliksiz bir uyku çekiyorum. Sabah uyandığımda, odada, başımda beni bekliyor. “Öncelikle,” diye başlıyor konuşmasına. Belli ki önemli bir hususta konuşacak benimle diyor. Tıpkı babam gibi. Ciddi bir mevzu olsa, beni kütüphanesine çağırır, karşısına oturtur ve, “Öncelikle...” diye başlardı konuşmasına. Kadın küçücük öksürerek sesini düzeltiyor: “Evimize ilk defa bir yabancı ayak basıyor, bunu bilin. Nedenleri var elbette. Bunun dahilinde de birtakım kurallar mevcut. Uyum sağlamanız şart. Gezginsiniz, değil mi?” “Evet.” Bir yandan sorusunu cevaplarırken, bir yandan da bu narın kadını ürkütmemek için en doğru cümleyi kafamda tasarlıyorum. “Sizin ve evinizin kurallarına saygım sonsuzdur. Eğer gitmem gerekiyorsa ve bunu dile getiremiyorsanız çekinmeyin lütfen. Beni kurtardığınız için minnetimi sunar, giderim.” “Asla böyle düşünmeyin. Eğer sizi misafirim olarak kabul etmek istemeseydim, zaten başta evimin sınırlarına sokmazdım. Batakılıkta sesinizi duyup geldiğimizde sizi kurtarıp köylülere teslim etmekle yetinirdim. Bağırarak söylediğiniz son cümleleri duydum. Köyde de görmüştüm sizi, dikkatimi çekmiştiniz. Özür dileyerek itiraf ediyorum ki sizi takip ettim. İyi niyetli olduğunuzu satıcı ve bilgeyle konuşurkenki tavrınızdan anladım. Takip etmemin sebebi başka. Çok önemli ve gizli bir ricam olacak. Aslında ben sizi köyde ayrıca ziyaret edip bu ricamı açıklayacaktım. Ancak ne var ki siz bizim ayağımıza geldiniz.” “Buyurun lütfen, söyleyin,” diyorum istekle. “Hayatımı kurtardınız, elimden gelen yardımı yapmak isterim.” “Benim on yaşında

bir oğlum var. Evden çıkması yasak. Yalnızlıktan yorgun düştü, diyebilirim. Ve siz... Siz gezginsiniz, çok fazla hikâyeniz olmalı. Kısa bir süreliğine oğluma arkadaşlık edip başınızdan geçen ilginç öyküleri bizimle paylaşmısınız?” “Onur duyarım,” diyerek cümlesine devam etmesine engel oluyorum. “Beni evinizde ağırladınız ve elbette ki borcumu böyle ödeyebilecekseniz seve seve yaparım. Bir görev gibi değil, size ben önermişim gibi.” Kadının gülümsemesini kapüşonun yarattığı karanlık çukurda bile görebiliyorum. Dayanamayıp soruyorum: “Yüzünüzü ve gülümsemenizi bağışlayamaz mısınız?” Kadının bedenindeki anlık titremeyi gördüğümde hata ettiğimi anlıyorum. “Bugün değil,” diyerek tersliyor beni. “Şimdi işlerim var. Gitmem gerekiyor. Rica ediyorum, bugün de odadan çıkmayın. Yarın tüm bunların nedenini öğreneceksiniz.” Tedirgin tavrından bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum. Çok utanıp susuyorum. Bütün gece soruyu kendime tekrar tekrar sorarak haddimi aştığımı düşünmem. Yoruyor. Kafamda büyütüyorum. Tüm bunların yanında gün boyunca pelerinli hizmetçiler tüm isteklerimi harfi harfine yerine getirip beni hoş tutuyorlar. Yüzlerini göremiyorum, ellerini de.

Ertesi gün hoş sesli bayan bu sefer, “Günaydın,” diyerek konuşmasına başlıyor. “Şu an, iki gün önce merak ettiğiniz o yosun kaplı, kalın duvarların arkasındayız. Burası için cehennem sulağı da dediler, ölümlerin nefese kavuştuğu yer de. Bir sürü zırvalık. Köyün bilgisi size anlattı. Onu parayla tuttum bu hikâyeleri köye yayması için. Pis ihtiyar!” “Neden?” diyebiliyorum. “Köydekiler ve sürekli köye gelen tüccarların bizi rahat bırakması için uydurulan hikâyeler.” “Peki köylülerin duyduğu sesler?” “Hepsini hizmetlilerim yaptı. Ben de. O sesleri çıkarırken duvarın diğer tarafında gülmek için kendimizi çok zor tuttuk. Çok eğlenmiştik o gün.” Şaşkınlığım

yüzüme akıyor, açık ağzımdan fıskırıyor. Kadın farkında, hoşuna gidiyor. Devamını merak ediyorum, sessizim. Soru soramıyorum. Kadının hikâyesi ilerledikçe ve anlatması gereken asıl kısım yaklaştıkça heyecanlandığını sesinin titremesinden ve ellerini ovuşturmasından kestirebiliyorum. “Ben henüz 21 yaşındayken oğlum doğurdum. Bir yaşına bastığında çamaşırhanemizde hizmetçilere direktif verirken oğlum koluma tekme atınca onu kaynar suya düşürdüm. Onu kürek yardımıyla sudan çıkardığımı söylediler. Maalesef o kısımları hatırlayamıyorum. O zamanlar eşimle büyük bir evimiz vardı, şehirde. Şimdikinden daha varlıklıldık, diyebilirim. Ülkedeki tüm iyi doktorları çağırttım. Oğlumun kurtulması için ne gerekiyorsa yaptım. Oğlum beş sene boyunca hiç hareket etmedi, sargılıydı. Altıncı seneden sonra hareketlendi ve mucizevi bir şekilde bedeni iyileşme gösterdi. İç organlar ve kasları olması gerektiği gibiydi. 7 yaşından sonra çenesini oynatmaya başladı. Konuşmaya da başladı, fakat bedenini kaplayan derisi iyileşemedi. Ürkütücüydü. Ne çocuk ne cüce ne insan. Bedeninde hiç tüy yoktur.” Kadın ağlamaya başladı, ama gülümsüyordu. Bir şeylere şükreder gibi. Yaşadığına. “Hiç tüy yok oğlumda ve bedenini görseniz, yaşlı bilgeden bile daha kırışık bir teni var.” Gözyaşlarını sildi. “Anlıyorum,” diyebiliyorum sadece. “Anlayamazsınız,” diye devam ediyor. Sesi bir ton yüksek. “Suçluluk duygusu öldürecek kadar canımı acıtıyordu. Kocam delirdiğimi düşündü. Oğlumun başından bir dakika olsun ayrılmıyordum. Çabalarımı delice ve saçma buldu. Artık oğlumun yaşamayacağını söyleyip durdu. Zaten sonra da beni terk etti. Neyse ki ailem zengin. Büyük mirasın getirdiği rahatlıkla hemen harekete geçtim ve ülkede ne kadar vücudu yanık insan varsa hepsini yanıma aldım. Onlara ev, yemek ve en önemlisi de kendilerini farklı hissetmeyecekleri bir dünya sun-

dum. Bu köyü seçtim. Bataklığı önce kurutturdum, kimse bilmeden. Ardından bir gecede yüksek duvarlarla etrafını çevirttim. Ardından bu konağı yaptırdım. Fazlasıyla masraflı oldu, fakat artık huzurluyuz. En önemli hususa gelemim. Eğer bu odadan çıkmak ve oğlumla tanışmak istiyorsanız, soyunmak zorundasınız. Vücudunuza yanık makyajı yapılacak. Oğlum hayatı boyunca hiç normal bir insanla karşılaşmadı, karşılaşmayacak da. O herkesin tenini kendi teni gibi sanıyor. Tahmin edersiniz ki böylesi acı çektirmez. Bu küçük yalan sayesinde, çok mutlu bir oğlum var. Evde kıyafetle dolaşmıyoruz, herkes çıplak. Zaten buradaki kimsenin cinsel organı da yok. Tam anlamıyla, her konuda, çalışanlarım, ben ve oğlum eşitiz.” Yutkunduğunu duyuyorum. “...Ve ben de...” derken eli kapüşonuna gidiyor, “Oğluma mutlulukla sarılabilmek için kaynar suya girdim.” Pelerini tamamen çıkarması. Utanması. Suratı kaslarını dahi görebildiğim ince bir deriyle kaplı. Kaş, kirpik ve saç. Yok. Kaslardaki görünen mükemmelliğin de ötesinde, kanı zapteden başka, incecik ve sağlam bir deri mevcut. Bedeni saran zar. Yüzünün yanmadan önceki halini hayal etmeyi deniyorum. Harikulade kemik yapısı. Pelerinin altında giysi yok ve gene bedeni de tıpkı yüzü gibi ıslaksı, kırmızı ve derin. Vücut ölçülerinin kusursuzluğuna takıldığımı fark edip başımı eğiyorum.

Makyaj malzemelerini çıkartıyor. Soyunmamı rica ediyor. Pantolonumu indirirken tedirginim. Erekteyim. Kadın tüm merhametiyle bunun sorun olmadığını söylüyor. Bütün bedenimi yaklaşık üç saat kökboyanlarını karıştırarak uçlu fırçalarla boyuyor. Makyaj bittiğinde ayna karşısında kadından farksızım. Bana ait her nokta silik. Kaşlarım, mimiklerim, penisim bile. Kadına, böyle vücut boyamayı nereden öğrendiğini soruyorum. “Renklerin sihri hâkim, kökboyası ustasının yanında uzun süre eği-

tim aldım. Kazadan sonra.” Bu nasıl bir aşk? Aşk mı? Yoksa saplantı mı? Ya da ne? Aklım almıyor. Bir anne, kendi bedenini yakacak, eritip ona bahşedilmiş muhteşemliğini, kadınlığını suda kaynatmayı isteyebilecek kadar çocuğunu sevebilir mi? Hayranlığım artıyor. Gitgide. Yaptıklarından zerre kadar pişman değil. “Sizden ricam, sudan uzak durmanız. Su boyayı akıtır. Kuruduktan sonra, boya herhangi bir sürtünmeyle çıkmaz. Akşamları da boyayı çıkartmanızda ben ya da çalışanlarım size yardımcı olacaklar. Yıkanmanız için özel bir banyo hazırlanacak.”

İlk defa odadan çıkıyorum. Bu kadın, gerçekten bahsettiği kadar zengin olmalı. Ev, yerden tavana pencereleleriyle oldukça ferah. Neredeyse duvar yok. Pencerelelere ve manzaraya dikkat kesildiğimi fark edip tüllerden birini sıyrılıyor. “Oğlum dışarıya çıkamadığı için, ben de ormanı, ağaçları eve davet etmek durumunda kaldım.” Zeki gülümsemesi su yüzüne çıkıyor. Yanık yüzü mühim değil. Hiç. Gözüm çoktan alışmış bile, farkında değilim. Yadırgamıyorum. Ne onu ne de kendimi. Tül perdelerle evin görkemi. Yüksek tavanlı bu evde çok fazla detay var, fakat boğmuyor. Tavanda gökyüzünün izleri. Bulutlar, güneş. Koridor boyunca yürüdükçe tavandaki gökyüzü kararıyor. Yıldızlar çıkıyor bu sefer ortaya. Tertemiz, bulutsuz bir gecenin bardağındaki samanyolu. Etrafı sarıyor. Böyle böyle odalar geçiyoruz. Ev labirent gibi, değişken. “Ev tasarımı kendim yaptım,” diyerek konuşmasına kaldığı yerden devam ediyor. “Ev aslında sandığınızdan çok daha küçüktür. Ancak içinde dolaştıkça büyür, çünkü odalar birbirine açılır. Her odada en az iki kapı var. Bu da evi hareketli bir labirente dönüştürüyor. Farklı kapılar seçtikçe sabit duvarları yürütmüş oluyorsunuz.” “Bu da oğlunuz için hazırlanmış küçük oyunlardan biri,” diyorum. Kadın tatmin oluyor. Görüyorum, gene gülümsemesinde. Beni onaylarken memnun.

*Deniz Tarsus en genç kuşağın
öykücülerinden biri; kendine
özgü gerçeklik yorumuyla
hemen dikkat çekiyor.*

Hava gitgide ağırlaşıyor. Her adım ve adımda. Omuzlarım, boynum ve sırtım. Ağır. İlerledikçe ağaçlar sıklaştı. Dağ yamacından vadiye eğiliyorum. Hiç rüzgâr yok. Biraz daha ilerlediğimde sise gömülüyor ayaklarım. Sonradan fark ediyorum, ağzına, dişlerinin arasına sıkıştırdığı dev kaya, vadinin yutkunmasına engel oluyor. Rüzgârdan gizlediği vadiyi beyaz duvakla süslüyor.

Genç öykücü Deniz Tarsus'tan ezber bozan öyküler. *Ayrıkotu*, hayali bir coğrafyanın insanlarını, yaban hayvanlarını, tek bir canlı gibi hareket eden doğanın gerçeğini anlatıyor öykülerinde. Şiddeti, yoksulluğu, gerçeküstüne sırt çevirmeden ele alıyor. İnsana, insanın içinde yaşadığı çevreden, kendi doğasından sesleniyor; ama gözü olabildiğince farklı şeyler görüyor. Deniz Tarsus'un yarattığı öykü atmosferi, coğrafyayı dönüştürme gücü, dil içerisinde kendine açtığı/açacağı alan, dikkate değer.

ISBN 978-975-07-1875-5

9 789750 718755